

Dok UN javlja da nam vrijeme za spašavanje planete sve brže ističe, glasila Europske unije pišu da zemlje članice nemaju konkretne planove za ukidanje subvencija na fosilna goriva. Kako naglašava Euractiv “nijedna članica EU još uvijek nema konkretan i razrađen plan za prestanak subvencioniranja fosilnih goriva, usprkos obavezi koju su preuzeli na sastanku G20 zemalja prije deset godina”. Rezultati su to najnovije analize integriranih energetske i klimatskih planova svih 28 zemalja članica koju su proveli ODI (Overseas Development Institute), Friends of the Earth Nizozemska i CAN Europe (Climate Action Network). Da stvar bude još gora, u posljednjim integriranim nacionalnim planovima samo je devet zemalja ponovno istaknulo namjeru da prestanu subvencionirati fosilna goriva. No, samo je šest od njih pritom osmislilo i konkretne korake koji se uglavnom sastoje od dodatnih ograničavanja subvencijskih shema, no čak ni te zemlje nemaju sveobuhvatne planove. Ipak, ni to nije najgori dio: pet europskih zemalja, Velika Britanija, Njemačka, Grčka, Poljska i Slovenija planiraju uvođenje novih subvencija do 2030. godine. Svrha novih subvencija kamuflirana je u “kodnim imenima” poput “potpora niskougljičnoj tranziciji”. Na primjer grčkom “potporom niskougljičnoj tranziciji” planira se potpuna zamjena dizelskih kotlova plinskim pogonima, ili financiranje transporta ukapljenog plina u Poljskoj.

Prepisani kolaži i lažna obećanja

Dakako, ovdje ne treba zaboraviti niti novonajavljene subvencije na skeniranje i kopanje fosilnih resursa još uvijek sačuvanih u tlu ili ispod morskog dna u Hrvatskoj i drugim balkanskim zemljama. Manipulacija se u ovom slučaju sastoji, u tome što ovakve koncesije ne doprinose ublažavanju klimatskih promjena, stoga nisu niti uvrštene u nacionalne planove koji su – budimo realni – tek prepisani kolaži drugih nacionalnih planova “uglednijih” zemalja.

Kako stvari zapravo funkcioniraju? Ovakve planove u Hrvatskoj uglavnom piše niži službenički kadar u institucijama, uglavnom zapravo i stručan u poslu kojeg obavlja. To je onaj kadar koji nosi velik teret posla, ali nema nikakvu moć odlučivanja. Stranački kadar koji ima moć odlučivanja ali ne snosi teret ovakvih oblika poslova, u pravilu se ne osjeća obaveznim poštovati takve planove – jer stvarne se odluke ionako rijetko kada donose u ministarstvima. Prvo se sklapaju nedopuštene javno-privatne pogodbe koje se potom neformalnim dekretom u ministarstvima provode u djelo, neovisno o bilo kakvim europskim planovima i međunarodnim obavezama.

Međunarodni ugovori, premda prema međunarodnom pravu imaju veću težinu od drugih tipova ugovora, opisanim praksama padaju u vodu, a samiti zemalja G20 – kada makar

deklarativno i pokušavaju napraviti nešto dobro – pokazuju se tek društvenim prostorima za umrežavanje i osobno, odnosno privatno napredovanje, a ne mjestima koja donose dobre društvene strategije i svakako ne mjestima na kojima se gradi svijetla budućnost planeta. Dokazuje to i činjenica da su vlade EU u periodu od 2014. do 2016. godine na subvencioniranje fosilnih goriva davale prosječno 55 milijardi eura godišnje, informacija je to same Europske komisije.

Podsjetimo, radi se o sredstvima poreznih obveznika, o našim novcima, u čijoj raspodjeli nismo imali apsolutno nikakvu moć odlučivanja. Stoga, ne vjerujemo Danajcima ni kad darove nose. Na Balkanu radi se o potpuno lažnim obećanjima velikih nalazišta koja će od ovih zemalja učiniti novu Norvešku.

Izvor: bilten.org